

TRƯỜNG ĐẠI HỌC VĂN HÓA HÀ NỘI
KHOA VIẾT VĂN – BÁO CHÍ

TÁC PHẨM TỐT NGHIỆP
Thể loại : Văn xuôi

Họ và tên : Vũ Thị Thanh Huyền
Lớp : VV K12

HÀ NỘI - 2013

Lời cảm ơn

Muốn nói bao nhiêu, muốn khóc bao nhiêu

Bài hát đầu, xin hát về trường cũ

Một lớp học băng khuâng màu xanh rử

Sân trường đêm – Rụng xuống trái bàng đêm.

(Chiếc lá đầu tiên- Hoàng Nhuận Cầm)

Bốn năm đại học đã trôi qua, nhanh và khẽ khàng như một giây chớp mắt. Thoáng nhìn lại những tháng ngày đã đi qua, một sinh viên như tôi không khỏi tiếc nuối và bồi hồi. Nhớ ngày nào tôi mới bước chân vào ngôi trường này, rụt rè và sợ hãi như một chú chim non. Và ngày hôm nay, tôi bước ra khỏi ngôi trường này với tâm thế hoàn toàn khác. Không dám huênh hoang rằng tôi đã hoàn toàn khác trước, trưởng thành và giỏi giang hơn. Nhưng bốn năm qua đã tôi luyện tôi thành một người tự tin và dám theo đuổi những khát khao của mình. Tôi còn nhớ những trang viết ngô nghê đầu tay khi tôi mới chập chững cầm bút và ước mơ ngờ nghếch rằng mình sẽ trở thành một nhà văn nổi tiếng. Đến nay, tôi không ảo tưởng và ham muốn nổi tiếng kiểu trẻ con nữa. Tôi đã biết ý thức về trách nhiệm của một người viết, biết cái nặng của chữ nghĩa viết ra. Với trách nhiệm của mình, tôi đã hoàn thành những trang viết này.

Tác phẩm tốt nghiệp ngày hôm nay, gồm bốn truyện ngắn tôi đã chắt chiu và ấp ủ trong một thời gian dài. Để đến được chặng cuối cùng này, tôi đã nhận được vô vàn sự giúp đỡ của các thầy cô, bạn bè, anh chị em thân thiết.

Tôi xin được gửi những lời tri ân của mình đến những người thân yêu ấy.

Đầu tiên, tôi xin gửi lời cảm ơn sâu sắc nhất đến thầy trường khoa- nhà văn Văn Giá. Người đã trực tiếp giảng dạy chúng tôi, và quan trọng hơn là người đã khơi nguồn, nuôi dưỡng cho niềm đam mê văn chương của tôi. Làm sao tôi có thể quên được những tác phẩm tôi gửi cho thầy được thầy tận tình sửa chi chút từ lỗi chính tả cho đến những câu chữ ngô nghê. Với những thành công nho nhỏ tôi đã giành được, công lao của thầy là to lớn nhất. " Em xin cảm ơn thầy!"

Tôi cũng xin được cảm ơn thầy Mai Anh Tuấn, người thầy trầm tĩnh của chúng tôi. Cũng chính là người thầy chủ nhiệm đầu tiên của tôi ở đại học. Thầy là một tấm gương sáng về đức cần cù, sự sáng tạo, tư duy thông minh và sâu sắc cho tôi.

Tôi cũng cảm ơn rất nhiều cô Thu Thủy, cô Trịnh Minh Hiếu, thầy hướng dẫn Khuất Quang Thụy, thầy phản biện Nguyễn Phương, ... các thầy cô là những giáo viên hết sức tận tâm, nhiệt tình đã giúp đỡ tôi rất nhiều.

Tôi cũng vô cùng biết ơn những nhà văn, nhà thơ, nhà phê bình đã giảng dạy, gặp gỡ chúng tôi trong suốt thời gian học tập tại trường. Những người bạn vô cùng "quái tính" nhưng giàu tình cảm của lớp Viết văn K12 cũng là nguồn động viên, và cảm hứng rất lớn để tôi thêm dồi dào sáng tác.

Tôi xin được cảm ơn tất cả mọi người.

"Và cảm ơn cuộc đời, mỗi sớm mai thức dậy, ta có thêm ngày nữa để yêu thương!"

Thanh Huyền

Lời tự bạch

Bạn đã bao giờ tự hỏi mình viết vì cái gì chưa?

Đôi lúc tôi đã tự hỏi mình như thế. Tôi từng ngây thơ và ảo tưởng rằng mỗi tác phẩm văn chương viết ra phải có mãnh lực thay đổi được thế giới.

Và dần tôi hiểu ra. Văn chương không phải là những thứ quá cao siêu như thế. Văn chương là cái gì đó giản dị, chân thành và quan trọng hơn hết là phải gắn bó và gần gũi với cuộc đời, với con người.

Đến ngày hôm nay, khi bắt đầu viết lách được một thời gian, tôi chỉ đơn giản cho rằng viết để góp một chút cái đẹp, tình yêu cho đời. “Mỗi người là một thiên thần chỉ có một chiếc cánh, và chúng ta phải ôm nhau để học cách tập bay”. Tôi chỉ mong một điều rất giản dị rằng những gì tôi viết ra có thể làm thay đổi tâm hồn một ai đó, lay động cảm xúc một ai đó dẫu chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi. Đối với một nhà văn, điều đó là điều hạnh phúc nhất.

Với ý nghĩ ấy, tôi đã đưa mong muốn nhỏ nhoi ấy vào bốn truyện ngắn tốt nghiệp của tôi.

Cả bốn truyện ngắn của tôi hầu như chung một chủ đề duy nhất: sự tha hóa, sự giằng xé, đấu tranh của bản thể con người, sự thay đổi, sự giả dối, sự chân thật của cảm xúc, sự đánh tráo, xoá nhoà lẫn ranh giá trị Đẹp- Xấu, Thiện - Ác trong xã hội. Điều này tôi có đề cập đến trong truyện ngắn “Đổi mặt” trong tập này : “*Đấy, hai bộ mặt của tôi cứ tranh đấu, cãi cọ quyết liệt như vậy đấy. Tôi tự hỏi tại sao cứ đến lúc cuộc xung đột đến hồi gay cấn nhất thì luôn có một bộ mặt lùì vào trong góc tối. Nhiều khi tôi muốn một trong hai tên bọn chúng giết quách nhau đi cho đỡ phức tạp, cho tim tôi thoát khỏi những cơn giằng xé, tra tấn. Nhưng dường như điều đó là không thể. Nếu im lặng lắng nghe thì tận đáy sâu tim tôi vang lên một giọng nói, không rõ là của ai:*

Không được, tôi phải để cho anh ta sống để thấy tôi sẽ chiến thắng !

Phải rồi, tôi thở dài.

“Sống là một cuộc chiến không bao giờ kết thúc”.

Đúng vậy, sống là điều đơn giản nhất và cũng khó khăn nhất của mỗi người. Tôi đã từng nghe một câu rất hay như sau: “Người nào có thể làm mỗi giây phút đều tràn ngập một nội dung sâu sắc thì người đó sẽ kéo dài vô tận cuộc đời mình”. Tôi mong những câu chuyện nhỏ của tôi trong những tác phẩm có thể dù chỉ ít thôi, có thể mang tôi kéo dài thêm cuộc đời của mình, và làm nó trôi qua không vô nghĩa. Trong bốn truyện này, có thể có những truyện như “Ký sự chuối” hay “Đổi mặt”

viết theo kiểu khó chấp nhận được, không xác định được liệu nó có phải “truyện ngắn” hay không? Tôi viết những truyện ấy không đơn thuần theo phong cách trần thuật truyền thống. Truyện “Ký sự chuỗi” thì mang hơi hướng báo chí một chút và truyện ngắn “Đôi mắt” thì giống như một vở kịch. Trong truyện ngắn ấy, tôi tuyệt nhiên không dùng dù chỉ là một câu dẫn dắt hay miêu tả tình huống mà đơn giản chỉ cho hai nhân vật tự tranh cãi với nhau. Và cốt truyện dần hiện ra qua lời tranh cãi của các nhân vật. Nhiều người cho rằng tôi muốn nổi loạn, muốn phá cách để thể hiện mình. Nhưng tôi lại không cho như vậy. Tôi chỉ đơn giản gọi đó là sự “Thử nghiệm”. Có thể những thử nghiệm ấy thành công và có thể không được chấp nhận. Nhưng tôi đã viết chúng bằng tất cả sự nghiêm túc của mình. Và tôi sẽ vẫn tìm tòi nhiều hơn nữa vì “Chúng tôi là những người trẻ, và những người trẻ thì sẽ không chỉ biết đứng im”. Có một điều bất ngờ nho nhỏ nữa là trong mỗi truyện ngắn trong tập tốt nghiệp này, tôi đều tự vẽ minh họa cho truyện. Tôi muốn qua những nét vẽ còn vụng về của mình, có thể truyền tải nội dung mà chính tôi- tác giả gửi gắm đến người đọc. Đây là một món quà ngộ nghĩnh gửi đến những ai sẽ đọc tập truyện ngắn này của tôi. Qua nhiều thử nghiệm ấy, tôi hy vọng mình sẽ lựa chọn được lối đi đúng đắn nhất trên con đường viết của mình.

Tôi xin chân thành cảm ơn !

Tia địa ngục

*“ Anh em một khí huyết dây
Cũng như người có chân tay
Ai ơi lấy dây mà suy
Có câu đường lệ trong thi để truyền
Ai oiiiiiii....giữ trí cho bền
Ai oiiii....iiiiiiiiii..”*

Huân ú ớ rồi cựa mình một cái thật mạnh, tỉnh giấc. Mồ hôi lạnh nơi trán anh túa ra lấm tấm. Lại là cơn ác mộng đó! Tiếng tíc tắc...tíc tắc của kim đồng hồ càng làm anh thêm ớn lạnh. Nước mắt chảy tràn trong giấc mơ ràn rụa hai bên má. Huân phóng tia mắt qua gian phòng khách. Ánh đèn đỏ lập loè của chiếc đèn hoa sen bày nơi phòng thờ nhảy nhót như muôn đoạ nạt anh. Tăng háng một tiếng rõ to, Huân quay sang bên cạnh. Cô vợ của anh vẫn đang say ngủ. Gương mặt lộ rõ vẻ ngờ nghệch. Đôi môi nhếch ra như đang giấu một nụ cười méo mó, đôi mắt ti hí không nhắm kín để lộ lòng trắng dài dài, một bên vú ngoại cỡ trật hẳn, lòi ra lớp áo ngủ hai dây. Trông cô ta trong giấc ngủ thật tội nghiệp, khác hẳn với vẻ đong đưa, sắc sảo khi thức. Huân choàng dậy. Anh nhẹ nhàng lách ra khỏi chăn, vớ lấy bao thuốc lá, bước về phía ban công. Bao nhiêu lâu rồi. Giấc mơ ấy lại trở về ám ảnh anh. Giọng hát ru lê thê, buồn thảm của bà ngoại anh lại đeo đẳng anh trong cả giấc ngủ. " Mẹ kiếp!" . Huân rít lên. Tay anh bắt giấc di chặt đầu thuốc lá xuống lan can, nát bét.

" Nó" lại quay lại ám ảnh. " Nó" không tha cho anh.

Quả thực, quá khứ ấy, anh ngàn lần không muốn nhớ lại nữa.

Tíc tắc...tíc tắc

- Huân, mày đi tìm thằng Huân về ăn cơm!

Một bà già nhỏ thó với mái tóc trụi lủi một cách kì quặc, được kẹp vắt qua một bên tai trông hao hao giống lông đuôi của một con gà chọi, đang đứng chống nạnh trên thềm nhà. Một tay bà cầm cái muôi bằng gỗ, tay kia chỉ trỏ vào một thằng nhóc chạc chín, mười tuổi đang lúi húi nghịch cát ngay gần đó. Thằng bé không buồn nhìn lên, nó dùng đôi bàn tay nhỏ xíu lấm lem cát quệt những dòng mồ hôi đang nhễ nhại chảy trên khuôn mặt đỏ bừng vì nắng nóng. Nó nhảm nhăng :

- Kệ nó, nó có chân. Biết đi, khác biết về !

Bà già cau mặt , khuôn mặt lại càng sứt đanh lại. Bà gõ mạnh cái muôi vào trán thằng bé, rít lên :

- Mày nói thế mà được à? Nó là anh mày cơ mà. Mày đi tìm nó về đây ngay, không tao cho nó đòn nghe chưa?

Thằng nhóc lén nhìn bà già dò xét thái độ. Thấy gương mặt dữ tợn của bà, nó miễn cưỡng chùi tay vào đít quần, nhòem dậy. Đi ngang qua mặt bà già, nó cố tình lằm bằm cốt để bà nghe thấy:

- Loại anh gì như nó. Người không ra người ngợm không ra ngợm. Suốt ngày phải tìm vớ tòi mết cả người!

Bà già quắc mắt, hua hua cái muôi hét lên:

- Thằng kia, mày nói gì đấy hả?

Nhưng thằng bé đã nhanh nhẹn co giò chạy mất, vừa chạy nó vừa xốc cái quần rộng hoác cho khỏi tụt, không quên hét vớ lại :

- Ai chả nói nó thế có phải mỗi cháu đâu!

Cái chòm tóc hoe vàng của thằng bé nhanh chóng biến mất sau lũy tre dày ken. Bà già vẫn đứng sững đấy. Lâu sau, bà kéo vạt áo lên chấm mắt.

Nhà nhem tối, đường làng mát rượi, khác hẳn với cái không khí oi nồng lúc ban chiều. Gió thổi lồng lộng, những bóng cây to lớn đổ xen vào nhau như đang ào ào nói chuyện. Thằng bé Huân nhảy chân sáo trên đường đê, hít căng cái mùi rom rạ vào đáy phổi. Thích thật! Nếu không phải đi tìm thằng Huân đáng ghét chắc còn thích hơn. Vào lúc nhập nhoạng thế này, thằng Huân có thể đi đâu ngoài chỗ ấy kia chứ. Vừa nghĩ, nó vừa rảo chân về phía con sông Tụ. Từ xa, đã nghe thấy tiếng nô giỡn của đám đàn bà con gái ra sông tắm tấp sau buổi làm đồng về. Tiếng cười nói âm ỉ vang động cả một khúc sông. Thằng Huân thụt xuống, rón rén bước thật nhẹ để tránh nhẫm phải đám lá khô. Nó nép vào những bụi cây, đưa mắt ngó nghiêng lên những thân cây to. Những thân hình trắng loá cọ vào nhau bành bạch, tiếng cầu chì âm ỉ vớ, nước bắn tung toé do nghịch té ở dưới sông càng làm nó lo sợ. Nó chỉ mong nhìn thấy cái cẳng chân teo tóp, đen nhem quen thuộc, vắt vẻo trên cây. Nhưng mãi không thấy đâu.

Quái! Thằng lỏi này hôm nay lại không ra đây thì nó đi đâu nì. Thằng Huân bói rồi dáo dác nhìn quanh. A, đây rồi! Huân khẽ reo lên. Trên tán cây gần cao nhất của cây sung già mọc sát mé nước, có một vạt áo trắng trắng đang lấp ló sau đám lá. Thằng Huân im lặng, nó chậm chậm leo lên cây. Rồi, bất giác nó tóm chặt lấy bàn chân đen nhem của ai đó. " Huân! Vê!" . Trên chạc cây, thằng bé bị nắm chân bất ngờ, nó giật mình suýt nữa lộn cổ xuống sông. Hốt hoảng, tay nắm chặt vào cành cây, nó ngoái xuống nhìn. Nhận ra thằng Huân, nó thờ phào, cười hềnh hếch : "Chết cha, tưởng ai. Tý thì ngã. Mày lên đây vớ tao". Thằng Huân nhăn mặt bực tức, nó thô bạo nắm chặt cổ chân thằng anh giật mạnh : " Lên đây để người ta đánh cho à! Về ăn cơm tao đói lắm rồi!". Bị thằng em túm chặt chân, thằng Huân không làm gì được. Nó tiếc rỏ tụt xuống chậm chậm. Đôi mắt vẫn nhìn chòng chọc vào đám phụ nữ đang kì cọ dưới sông.

Thằng Huân thấy thế tức lắm, nó phăm phăm đi trước. Thằng Huân đi theo sau, miệng vẫn nhếch ra cười ngớ ngẩn. Giữa đũng chiếc quần đùi Thái sờn rách thằng Huân mặc, một thứ gì nho nhỏ, cứng cứng đội lên. Thằng Huân nhìn chòng chọc vào háng thằng Huân, nó bần khoản : " Cái gì thế? Mày bị làm sao thế?" . Thằng Huân ngơ ngác nhìn xuống dưới, nó úp

tay vào háng, ngoác miệng cười: " Không biết!". Thăng Huân vẫn không rời mắt khỏi bàn tay thăng Huân: " Đau không?" " Không, nhưng cứng cứng, nóng nóng sưng lắm!". Thăng Huân im lặng về đăm chiêu tiếp tục bước nhanh hơn. Một lúc sau, nó quay lại nói với thăng Huân: " Tại mày hay nhìn đít bọn con gái tắm nên bị bệnh rồi. Thế nào rồi chim mày cũng bị sưng lên giống con trâu nhà mình bị đũa chui vào cho mà xem" . Đôi mắt thăng Huân thoáng nét lo sợ rồi rất nhanh, lại trở nên dãi dãi, nó cười hềnh hếch. Nó bước đi xiên xẹo như kẻ bị mộng du, rặn mãi mới ra câu nói lộn xộn, không đầu không cuối, chả biết nói một mình hay nói với ai: " Đít con gái đẹp...trắng toát như vôi, to đùng to đoàng. Ừ nhỉ...to như cái rổ. Đít chị Cải đẹp...à không chị Mùi to hơn nhưng đen nhem như đít nòi...chị Liên ấy mà...chị Liên thì..." . Vừa đi tay nó vừa hua ra phía trước như đang sờ nắn vật gì. Thăng Huân nhìn chòng chọc thăng Huân, không chớp mắt. Nó thấy lợm giọng, nhỏ toẹt một bãi nước bọt. Thăng Huân vẫn lững thững bước đi phía sau.
Bóng hai thằng trẻ con khuất dần vào bóng tối...

- Đêm hôm lạnh lẽo mình ra đây làm gì hả mình, ốm rồi lại khổ em thôi, mình!

Giọng phụ nữ ẻo uột cắt ngang dòng hồi tưởng của Huân. Hai cánh tay trắng muốt, đã hơi nhão vòng ngang qua người Huân, siết chặt như một sợi dây. Một cơn gió nhẹ mang theo mùi nước hoa sực nức. Huân khẽ rùng mình. Không hiểu vì gió lạnh hay vì giọng nói nũng nịu ấy nữa. Anh xoay người lại. Là vợ anh! Cô ta đang nhìn anh một cách lẳng lơ. Thân hình cô đã hơi phát tướng lộ lộ sau lần vải voan mỏng dính, cái cảm có ngấn rung lên khi cô ta cố cất cao giọng. Sau khi tẩy trang lớp mỹ phẩm dày cộp, vợ anh đã mất hẳn nét duyên dáng vào ban ngày. Cô ta vờ như vô ý cọ bộ ngực trắng phau, to như cái bát úp vào người anh. Huân gượng cười, quàng vai vợ:

- Không có gì đâu em. Anh chỉ hơi khó ngủ thôi mà.

Ánh mắt vợ anh loé lên tia ranh mãnh. Những chiếc móng tay sơn tím ngắt nhanh như một con rắn chui tọt vào quần anh, bóp mạnh. Cô ta nhìn Huân, cười dĩ hoà:

- Để em làm mình dễ ngủ hơn nghe mình!

Một dòng điện chạy xẹt qua thái dương len đến tận đầu ngón chân anh. Huân cứng người. Bao nhiêu năm nay, với một kiểu thô bạo duy nhất ấy, anh vẫn bị kích thích nhanh chóng như một đứa trẻ. Huân giơ tay định vờ lấy vợ. Nhưng chớp mắt, thân hình phốp pháp của người phụ nữ đã biến mất sau tấm rèm. Huân gằm lên đuôi theo. Anh nhắc bông cô ta, ném mạnh xuống giường. Tiếng giường kẽo kẹt pha với giọng cười thích thú của vợ Huân trong đêm tạo thành một thứ âm thanh dâm dật. Vợ anh chồm lên như một con báo, cuồng loạn lác lư trên người anh như bị nhập đồng. Huân trăn người lên chịu đựng. Đến đoạn cao trào nhất, ả giang tay tát bôm bốp vào mặt anh, dùng móng tay vạch lên cổ anh thành từng vết đỏ bầm. ả bắt đầu chửi rửa anh bằng những ngôn từ tục tĩu nhất. Huân gằn như lịm đi. Sau rốt, ả khựng lại, tiếng chửi rửa chuyển hoá thành âm thanh yếu ớt như mèo kêu. Người ả lạnh dần đi, đổ gục sang bên cạnh Huân, co giắt từng tràng. Chỉ đợi đến lúc đó, Huân mới vùng dậy, dè vợ ra. Anh gục mặt vào cặp mông to bự của vợ. Anh say sưa hít ngửi, sờ nắn , liếm láp như một con chiên khổ hạnh đang say sưa với chén nước Thánh. Ngay sau đó, anh đạt đến

cực điểm. Huân ôm lấy cặp móng vợ trong đau khổ. Quá mệt mỏi, anh thiếp dần đi. Bên cạnh, vợ anh đã ngáy pho pho từ lúc nào.

" *Đít con gái đẹp...trắng toát như voi, to đùng to đoàng. Ừ nhỉ...to như cái rồ. Đít chị Cái đẹp...à không chị Mùi to hơn nhưng đen nhẻm như đít nòi...*"

" Hai thằng ấy là anh em sinh đôi đấy. Khổ, nhà rồ vô phúc. Mẹ chúng nó là con Tươi. Con bé xinh nhất làng ý mà. Xinh nhưng mà dại. Yêu ai không yêu lại dính phải thằng lái xe sở khanh, nó chơi xong thì nó mất hút. Đẻ hai thằng xong, con Tươi cũng bỏ xứ luôn. Bảo đi tìm thằng lái xe. Nhưng có mà tìm dòi, có mà đi đánh đi! Chỉ tội bà Mèo, già thế mà còn phải đèo bông thêm hai đứa cháu. Thằng em còn đỡ, thằng anh thì rồ tởm. Người không ra người, ngợm chả ra ngợm. Mười một tuổi mà còi cọc như thằng trẻ con, bệnh tật suốt ngày. Mà chả biết bệnh tật kiểu gì, hễ là đi chỉ cần hơi nóng cái si líp úp lên mặt là khỏi...! Tởm thế chứ lị"

" Hí hí, bé thế mà đã dâm"

" Lại chả, giống hệt thằng bố nó, giở nhà ai, quai nhà này..."

" Ấy chết...thằng Huân kia...!"

Thằng Huân nắm chặt tay, nghiến răng. Nó lầm lũi cúi mặt, hằm hằm đi qua đám người đang tụ tập ở quán nước đầu làng. Trông thằng Huân thật thảm hại. Chiếc áo của nó dính đầy những vệt bùn vàng khè, chiếc cặp sách thì đứt một bên quai, một bên mắt tím bầm như gấu trúc. Vừa đến cổng, con chó khoang vẫy đuôi mừng rỡ chạy ra đón như thường lệ. Nó chẳng nói chẳng rằng co chân đá bốp một cái thật mạnh vào bụng con chó. Con Khoang oảng lên một cái rồi cúp đuôi chạy mất. Bà Mèo đang đun rom trong bếp thấy thế vội ngoái cổ ra, hét lên:

- Mày làm gì thế hả thằng kia!

Thằng Huân tức tối không nói gì. Nó bước phăm phăm vào gian nhà chính, vút phịch chiếc cặp xuống chõng tre. Nó lại càng lộn tiết hơn khi nhìn thấy thằng Huân anh nó đang nằm chõng móng xem tivi. Gương mặt ngờ nghệch của thằng Huân như bị hút theo những bộ ngực không lồ của các vũ công. Nó say sưa đến nỗi quên cả chùi tia nước rãi nhều ra, chực chảy xuống cổ áo. Huân nhảy phốc tới, đá tung cả cái chõng tre. Nó túm lấy cổ áo thằng Huân xách ngược lên. Thằng Huân sợ hãi. Cái thân hình rúm rỏ như trẻ con mẫu giáo của nó chói vói, hai tay nó dang ra như chân con nhái bén. Nó ú ớ không nên lời : “ Ở ở...đánh...Huân đánh...”. Bà Mèo thấy động từ dưới bếp chạy lên, nhìn thấy cảnh đó, bà tru tréo : “ Mày định giết anh mày hả Huân ơi!!!”. Bà Mèo gào thét, mái tóc xoả tung ra rũ rượi. Thằng Huân thì sợ hãi rúc đầu vào ngực bà nó, khuôn mặt méo xệch , đôi mắt ngơ ngác. Thằng Huân buông thõng tay, bất lực. Bà Mèo sấn sổ như một con chó cái bảo vệ con. Bà gào lên : “ Đồ mất dạy, đồ nghịch tử...”. Thằng Huân vờ mắt lên, khóc không thành tiếng: “ Bà chửi con là thằng mất dạy...Thế còn nó. Bà đuổi nó đi đi. Nó không phải anh con, nó là thằng điên, thằng bệnh hoạn!”. Bà Mèo giận run người, dơ tay lên định tát thằng Huân. Chợt bà khựng lại khi nhìn thấy vết bầm tím trên mặt thằng bé. Thằng Huân mắt dần bình tĩnh, nó co hai tay tự đâm thùm thụp vào người, khóc thảm thiết: “ Chúng nó đánh con, chúng nó

không chơi với con vì con là con hoang, là em của thằng điên. Con ghét nó, con ghét bà. Chết đi còn sướng hơn!”. Bà Mèo ngồi phịch xuống đất, ôm đầu đau khổ. Mái tóc xõ ra lưa thưa. Thằng Huân thì không ngừng đâm liên hồi vào đầu, vào mặt mình. Thằng Huân thấy thế cười ré lên thích thú: “Khóc hết kia, hê hê, cả hai khóc. Mỗi Huân cười...Lêu lêu, khóc nè !!!”.

“Mày chơi với tao đi!”. Thằng Huân lẳng xẵng nhảy nhót như một con khỉ con bên cạnh thằng Huân. Thằng Huân không buồn nhìn thằng Huân. Nó mãi mê ném sỏi lớt trên mặt sông. Viên sỏi nảy tanh tách trên mặt nước tạo thành những vòng tròn nhỏ, tỏa ra to dần. Thằng Huân thích chí vỗ tay: “Ê, giỏi quá, giỏi quá, làm lại đi!”. Thằng Huân bực dọc nhìn sang thằng Huân. Thằng Huân mỉm máo cười, đầy xu nịnh. Thằng Huân chợt thấy tội nghiệp thằng anh điên dại. Nó dụ giọng: “Mày có muốn chơi với tao thì từ bây giờ không được nhìn trộm con gái tắm nữa, biết chưa?”. Thằng Huân rói rít gặt đầu, nó cuống quýt chạy đi nhặt thật nhiều viên sỏi để thằng em biểu diễn. Thằng Huân miễn cưỡng chiều, nó còn dạy thằng Huân ném nữa. Hình như đây là lần đầu tiên nó nhẹ nhàng với người anh sinh đôi của mình. Thằng Huân thì vui ra mặt. Chiều dần buông. Thằng Huân định quày quả bỏ về thì thằng Huân nằng nặc đòi: “Ở lại đây chơi với tao đi, đừng về, tao cho mày xem thứ này hay lắm!”. “Cái gì?”. Thằng Huân hỏi lại. Thằng Huân háo hức kéo tay thằng Huân đến một mô đất nhỏ cạnh bờ sông. Rồi nó dùng đôi tay gầy guộc đào bới đất lên. “Đây rồi, lại đây”. Thằng Huân ghé mắt nhìn xuống lỗ. Trời đất, dưới cái lỗ nông chèo cơn man biết bao nhiêu si lip phụ nữ đủ loại, xanh đỏ, tím vàng, ren, có cái còn thùng lỗ chỗ. Cơn lợm giọng dâng lên, thằng Huân bùm miệng nôn thóc nôn tháo. Thằng Huân cười hềnh hếch. Tay mân mê một chiếc si lip cũ kĩ. Thằng Huân lao vào đá thằng Huân túi bụi “Bỏ ra, vứt ngay đi. Thằng điên!”. Thằng Huân gào khóc ôm chặt mớ si lip vào lòng, nhất định không chịu buông. Thằng Huân giật lấy đồng vải bản thủ, quăng xuống sông. Những chiếc quần nhanh chóng chìm ngấm, một số thì nổi lênh phênh trên mặt nước. Thằng Huân hét lên như hóa dại: “Khôngggggg!!!”. Không chút do dự, nó lao mình xuống nước vớt từng cái một.

- Lên bờ ngay! Thằng Huân hét lên.

Dưới nước, thằng Huân vẫn mãi mê nhặt, cười hềnh hếch. Những cái si lip ngày càng trôi xa bờ. Huân vẫn cứ say sưa đuổi theo. Thằng Huân lội xuống nước, miệng hét với gọi thằng Huân quay lại. Bỗng nhiên, nó không thấy thằng Huân đâu. Huân hoảng hốt dáo dác tìm. Kia rồi !!! Thì ra thằng Huân bị rơi vào xoáy nước được tạo nên bởi từ hồ người ta lấy cát. Xoáy nước cuộn dữ dội, hung hãn, nước đã ngập đến cổ thằng Huân. Huân không dám lội ra nữa. Nó sợ. Bà nói xoáy nước rất khỏe. Nó đã giết bao nhiêu người. Người lớn còn không thoát nổi huống chi trẻ con. Nó sợ hãi nhìn quanh. Bờ sông vắng lặng không có ai qua lại. Nó đứng im lìm nhìn thằng Huân cứ trôi lên, thụt xuống, hoảng loạn. Trong đầu nó, những âm thanh cuồng loạn vang lên: “Thằng bệnh hoạn thế sống làm gì cho khổ...” “Thằng em còn đỡ, thằng anh đúng là phát tởm!”. Giá mà có mỗi nó thôi. Bà chỉ cần mỗi nó thôi là đủ rồi. Hai thằng giống hệt nhau thì chỉ cần một thằng là được rồi. Nó lảm bảm như bị thôi miên. Đôi mắt ánh lên tia ác độc. Cứ thế, cứ thế, thằng Huân chìm ngấm dần. Hình ảnh cuối cùng thằng Huân nhìn thấy là cánh tay gầy guộc giơ lên vẫy vẫy, cầu cứu !!!

“ Xoeng` xoeng`, phềnh phềnh...”

Đám ma thằng Huân dân làng kéo đến chập kín nhà. Ai cũng muốn nhìn ngó qua một tý, người ta đến vì hiếu kỳ nhiều hơn là thương tiếc. Khói hương nghi ngút che mờ bức ảnh thằng bé, làm khuôn mặt ngờ ngạc của người trong ảnh có vẻ thanh thản hơn. Bọn con gái trẻ trong làng chép miệng: “ Thôi nó mất đi cũng may, âu cũng thoát khỏi cái kiếp đời đày!”. Nhưng sau lưng lại rỉ tai nhau: “ May thằng lỏi con ấy chết sớm, không khéo sau này nó lại làm hại đời chúng mình không biết chừng. Cái thằng thú vật ấy!”. Bà Mèo khóc ngất, chết đi sống lại. Nghe nói khi vớt xác thằng bé, người ta bảo nó ngồi co quắp như con khỉ, trong tay vẫn nắm chặt một cái si lip đỏ chót, gỡ mãi mới ra. Thằng Huân run lẩy bẩy ngồi bên quan tài, mồ hôi toát ra như suối. Hôm nó ra bờ sông xem vớt xác thằng Huân, người ta không cho nó vào nhưng nó vẫn cố chen. Không hiểu sao, cái xác thằng Huân đã tím ngắt, trương phềnh nhưng thằng Huân vừa thò cổ vào. Cái xác lại ông ộc máu chảy tràn qua mồm như suối. Mắt thằng Huân hoa lên, nó ngất đi trong nỗi kinh hoàng.

- Mình xem kĩ các điều khoản trong hợp đồng rồi thu xếp đi nhé. Không cách nào kiếm nhiều tiền bằng chụp ảnh các event đâu đây!

Vợ Huân hất hất mái tóc uốn lộn kĩ càng một cách duyên dáng. Cô ta vớ lấy thỏi son đỏ thắm đi đi lại lại nhiều lần trên môi, vừa chìa vào mặt anh một tờ giấy. Huân uể oải lướt mắt qua: “ Lại chụp hình mấy con người mẫu, diễn viên nhạt nhẽo, suốt ngày chỉ biết dưỡn dẹo ấy. Không hợp đồng nào nghệ thuật hơn à?”. Anh chán nản úp tờ giấy xuống mặt bàn, đưa điều thuốc lá lên môi. Vợ anh cười chúm chím, dựa người vào vai anh, mùi nước hoa thơm nức. Cô ta nhẹ nhàng gỡ điều thuốc lá khỏi môi anh, nâng cằm anh lên, nựng nịu:

- Không có đâu mình à. Nghệ thuật thì cũng được nuôi bằng cơm đầy mình. Ai lại uống nước lã nói chuyện nghệ thuật bao giờ. Khác nào ăn rau muống bàn chuyện thế giới, mình ha. Mình nghe em, nốt lần này thôi ghen. Ngoan rồi em thưởng. Vừa dỗ dành, cô ta vừa cố tình cúi thấp để phô ra cái khe nồn nà nắp sau cổ áo. Huân thở dài quay mặt đi. Vợ anh ngoáy đít đi ra, uốn cặp mông to tướng lướt qua mặt Huân. Đi qua tấm kiếng to, cô ta nán lại xoay vài vòng. Về như hải lòng, cô ta uốn éo thân hình phốp pháp trên đôi dép cao gót chót vót bước ra cửa, dặn với lại:

- Em có hẹn với phó chủ tịch thành phố bàn việc ghen mình. Mình coi studio rồi tự đi ăn tối ghen. Tiền trong thẻ tín dụng vẫn còn chứ?

Huân cúi mặt, vò đầu, đáp gọn lỏn: “ Còn!”. Vợ anh đã đi từ lúc nào, chỉ còn loáng thoáng cặp mông bó sát trong chiếc sườn xám đang ngoáy tít ngoài hành lang. Ai cũng khen vợ anh trẻ so với tuổi. Bạn anh còn ca tụng: “ Con vợ mày có gương mặt của một thiếu nữ và thân hình của nữ hoàng đó mày ơi !!!”. Huân cười cay đắng. Quả thật vợ anh trẻ so với anh. Mặc dù cô ta hơn anh những mười tuổi. Da cô ta lúc nào cũng căng mượt, ửng hồng như quả cà chua chín mà anh biết được rằng ngày nào cô ta cũng đắp mặt nạ làm bằng nhau thai người. Anh rùng mình. Năm xưa anh cũng vì si mê thân hình ấy để rồi lao vào như con thiêu thân, đặc biệt là cặp mông, nó căng tròn, chắc nịch như quả bóng hơi. Kẻ nào cũng nói anh tham giàu. Vợ anh vốn là phu nhân của một vị tài phiệt trong giới bất động sản. Ông ta chết vì ung thư. Để lại cho cô ta cả cơ nghiệp. “ Mẹ kiếp chúng nó!” Anh nhổ khan. Năm xưa anh đâu có đếm xỉa đến của cải cô ta có bao nhiêu. Thế mà cuối cùng anh vẫn phải dựa dẫm vào vợ. Hừ

! Từ một tay nhiếp ảnh gia quen lang thang gầy còm, anh được vợ mở cho một studio riêng và kiếm cho nhiều hợp đồng béo bở từ những mối quan hệ của cô ta. Tên anh không đơn giản là Vũ Huân nữa mà được in trên danh thiếp: “ Mr: Julian Huân”. Huân thờ dài.

Thế nhưng anh vẫn không hài lòng, đúng hơn là chưa bao giờ cảm thấy hài lòng. Lúc nào anh cũng khát khao chụp được một bức ảnh để đời. Để tên tuổi anh đẩy lên hàng thượng thừa trong giới nhiếp ảnh, có thể thì mới đề bẹp cái bóng to lớn của vợ anh. Lúc đó anh sẽ không cam chịu nằm bẹp dí dưới cái hông to tướng của bà vợ, để cho cô ta cấu xé, hành hạ như một con thú cưng nữa. Huân cười cay đắng. Anh nhìn lên tường, bản sao bức ảnh” Khoảnh khắc của cái chết” của nhiếp ảnh gia nổi tiếng Nhật Bản Hachiko Yotsuba đang sừng sững như trêu tức anh. Đây là bức ảnh nổi tiếng gây chấn động thế giới, đơn giản bởi tính chân thực của nó. Trong một lần đi du lịch ở vùng quê hẻo lánh, nhiếp ảnh gia Nhật Bản đã chụp được hình một đôi chân. Đúng! Chỉ một đôi chân buông thõng thoi. Nhưng đó là đôi chân của một kẻ đang hấp hối do treo cổ. Đôi chân ấy nửa đang co, nửa buông xuôi, giống như bản năng cuối cùng còn sót lại của con người khi cái chết cận kề. Nhìn vào bức tranh, người ta cảm thấy đôi chân ấy dường như đang giãy dụa, lại như đông cứng. Chính nhờ chiều sâu đa diện ấy, mà nó trở thành bức ảnh về cái chết nổi tiếng nhất thế giới.

Huân đắm mạnh xuống bàn. Với mong muốn thấy được khoảnh khắc tuyệt vọng của sự chết chóc, anh đã cố gắng mày mò, lang thang đến những hiện trường vụ án, những vụ tai nạn giao thông thảm khốc nhưng đều thất bại. Những tấm ảnh rửa ra, dù cũng có máu me đầy, ghê rợn đây nhưng cái hồn trong nó thì không có. Nó chỉ là những bức ảnh CHẾT. Huân cắn chặt môi. Lẽ nào anh cứ mãi hèn kém như vậy sao? Trước đây anh luôn bị coi thường vì thằng anh sinh đôi bệnh hoạn. Giờ cam chịu bị coi thường vì núp bóng vợ ư? Không !

Đêm. Tịch tịch. Huân lại mất ngủ. Vợ anh vẫn chưa về. Đạo này cô ta thường xuyên về khuya. Anh không biết cô ta làm gì, chỉ biết số tiền cô ta mang về nhà tổng vào két sắt ngày càng nhiều hơn. Nghe bạn bè của cô ta rỉ tai với nhau rằng vợ anh đang buôn ngoại tệ. Lộc cộc.. tiếng bước chân của vợ anh nện mạnh xuống sàn gỗ hành lang. Cô ta về rồi. Anh nghe thấy tiếng két cửa, rồi cả tiếng giày da nện nhàn nhàn nện song song. Anh chạy xuống cầu thang. Vợ anh đã là đi, rũ rượi trên vai của một người đàn ông đã đứng tuổi, tóc chải bóng lộn. Anh ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trên người của cả hai. Anh bước vội lại đỡ vợ. Người đàn ông có cái bụng tròn căng như cái trống nhìn anh nửa như giễu cợt, nửa như thương hại (hay là anh nghĩ thế). Ông ta đặt vợ anh dựa vào vai anh rồi chìa tay ra bắt tay anh, chiếc má phì nhiều căng ra một nụ cười: “ Xin lỗi anh, chỉ vì hôm nay chúng tôi hơi quá chén”. Anh cúi đầu không đáp. Người đàn ông mỉm cười, dậm bước đi. Trước khi lách qua khe cửa, ông ta nhìn anh cười:

- Anh có một người vợ hết sức tuyệt vời.

Nói rồi ông ta quay đi thẳng. Mặt Huân bắt đầu nóng bừng lên. Vợ anh nhếch môi cười trong vô thức. Huân chợt nhận thấy nụ cười sao mà giống kẻ bệnh hoạn ...thằng Huấn! Anh toát mồ hôi. Anh khó nhọc kéo cái thân hình của bà vợ, ấn xuống giường. Không hiểu theo vô thức hay thói quen. Vợ anh dồn sức lực đè nghiêng anh ra. “ Hừ! Lại thêm!”.

Huân âm ức nằm yên mặc cô ta mơn trớn. Vợ anh tụt chiếc quần lót sa tanh ném vào mặt anh. Anh cúi kính gạt đi. Ắ lại bắt đầu leo lên bụng anh biểu diễn vũ điệu cuồng loạn của ả. Anh không thèm nhìn kẻ bị ma men nhập, anh liếc nhìn xuống cặp mông trắng nõn của vợ, tìm cảm hứng. Cái gì đây ? Anh vùng dậy, lật người cô ta xuống. Đập vào mắt Huân, trên cặp mông trắng nõn nà là những vết ngát bầm tím do một bàn tay tham lam thô bạo nào đó đã

gây ra. Anh không bao giờ dám làm thế. Vợ anh vẫn mê mẩn, mắt nhắm tịt, ả rên lên đầy dâm dăng.

Anh gằm lên. Vợ anh tưởng đó là âm thanh hứng tình của anh nên cũng đi thỏa phụ họa theo. Trong cơn tức giận cực độ, anh đè nghiền vợ xuống. Rồi bằng chính đôi tay xương xương, trắng trẻo mềm mại của một nghệ sỹ. Huân bóp mạnh lên cổ vợ, đôi tay anh cứng dần, cứng dần như một chiếc gong kim. Chiếc giường rung lên liên hồi.

Anh nhìn thấy vợ anh giãy lên.

Anh nhìn thấy đôi mắt kinh hoàng của vợ anh.

Anh nhìn thấy sự thoảng thốt, ánh nhìn tuyệt vọng trong giây phút hấp hối.

Rồi cuối cùng đôi mắt ấy chuyển sang trắng dã, lồi lên khỏi gương mặt phì nộn. Những tia máu trong mắt vợ anh nổi lên như những sợi chỉ đỏ chằng chịt. Những tia máu dần vỡ ra trong mắt cô ta.

Khoảnh khắc ấy đây rồi, những tia máu của địa ngục. Anh vớ lấy chiếc máy ảnh trên chiếc ảnh trên bàn gương. Tách tách tách...chớp đèn flash lóa lên.

Vợ anh đã thôi giãy dụa.

Huân đồ vật ra giường, một niềm khoái cảm dâng tràn lên từng thớ thịt, từng lỗ chân lông của anh. Huân gào lên. Phút chốc, những hình ảnh loáng thoáng chạy qua đầu anh như một cuộn phim. Mái tóc bạc của bà ngoại, đôi tay đen nhem vẩy vẩy của thằng Huấn, đôi mắt đỏ ngầu của vợ anh.

Anh vùng chạy trong cơn thăng hoa. Anh phải rửa bức ảnh này ngay. Nó sẽ là một kiệt tác, một báu vật chưa từng có trên cuộc đời.

Anh nhìn thấy thằng Huấn đang cười hềnh hếch đứng chờ dưới cầu thang: “ Cút đi, mày đừng bám theo tao nữa, thằng điên”. Huân giận dữ dơ chân đạp vào cái bóng. Rồi mất đà, anh trượt chân, ngã quay lông lóc xuống cầu thang, đầu anh đập phải một vật gì rất cứng. Chiếc máy ảnh văng ra khỏi tay anh. Đôi mắt vợ anh đang nhìn trừng trừng. Máu chảy ồ ạt từ lỗ thủng trên đầu anh. Ràn rụa. Những vệt máu dài phủ lấy màn hình máy ảnh. Đôi mắt trong ảnh nhuốm máu đỏ chót.

Huân thấy bà anh đang kéo vạt áo chấm nước mắt.

*“Anh em một khí huyết đây
Cũng như người có chân tay...”*

Sáng hôm sau, người ta đọc được một cái tin rùng rợn trên báoXX:

“

GIA ĐÌNH NGHIỆP ẢNH GIA BỊ SÁT HẠI THẨM KHỐC

Phát hiện xác nghệ sỹ nghiệp ảnh Juian Huân và vợ trong căn hộ riêng của ông tại địa chỉ X vào sáng nay, lúc Y giờ, ngày ...tháng...năm...

Theo phán đoán ban đầu của cơ quan khám nghiệm thì Julian Huân tử vong do bị một vật sắc nhọn đập vào đầu, vợ ông thì bị siết cổ cho đến chết. Điều đáng lưu ý ở đây, cơ quan điều tra tìm thấy một máy ảnh nhuốm máu, bên trong chứa một bức ảnh chụp vào gần thời điểm tử vong. Nghi vấn đặt ra có thể đây là lời trần trời của Julian và cũng chính là vật chứng quan trọng của vụ án. Cơ quan công an sẽ xác minh và điều tra thêm...”

Hết.

Đôi mắt

Tôi là một gã bảo vệ bình thường của một khu chung cư nhàn nhàn, chẳng lấy gì làm đặc biệt. Vậy tôi có gì khác người ư? Tôi có đáng để lại chút dấu ấn gì với cuộc đời hỗn độn này ư? Tôi có đáng làm mất thời gian của quý vị không ư? Điều đặc biệt khác thường của tôi là tôi có hai bộ mặt. Chúng tồn tại song hành với nhau. Thường thì chúng ngấm ngấm thỏa hiệp trong một hiệp định hòa bình được kí kết tạm thời nhưng cũng có những lúc chúng cấu xé nhau, gào rú vật lộn trong khoảng không mông lung, đen đặc mang tên là “Trái tim” của tôi. Đôi khi tôi phớt lờ, nhưng đôi khi tôi cũng lắng nghe các cuộc tranh cãi ấy, lúc đồng tình, lúc phản đối. Nghe có vẻ hài hước và đầy hư cấu nhưng điều đó là có thật, tôi dám lôi cả hai bộ mặt ấy ra để thề với quý vị. Tôi dám chắc không chỉ riêng tôi, trên thế giới này còn có hàng trăm, hàng vạn, hàng tỉ người cũng mang nhiều hơn một bộ mặt giống tôi. Không tin ư? Vậy tôi để chúng kể chuyện với quý vị để thêm phần khách quan nhé. Thời nay là thời đại của khách quan mà: “ Xét một cách khách quan”, “ Để có một cái nhìn khách quan”, “ Khách quan mà nói thì...abc..xyz”, tôi vẫn thấy ra rả trên báo đài nói như vậy mà...

MẮT CƯỜI

Ta soi bóng mình trong một tấm gương lớn và tự hài lòng, phản chiếu trong gương là hình ảnh một người đàn ông chưa đến ba mươi, điềm đạm và đứng đắn. Ta nhìn thấy nước da trắng hắt lên mặt kính , đôi mắt nhỏ lịch thiệp chẳng bao giờ nhìn thẳng vào ai một cách đầy thóc mách và soi mói, cặp râu nhẵn nhụi được tia cẩn thận để vừa đủ bám vào lớp da mặt một lớp xanh mỏng vừa phải, đôi môi ta luôn mím lại một nụ cười thường trực. Đôi lúc chẳng để làm gì, ta không biết tại sao tám năm nay nó luôn ở trạng thái như vậy nữa, có lẽ vì đặc thù công việc của ta là luôn phải nở nụ cười hiền hậu với bà con lối xóm. Cái bụng hơi tròn, nhưng không sao, nó mang lại cho ta một phong thái điềm đạm, chậm rãi và thân thiện. Ta hiền lành, tận tụy và chưa bao giờ làm méch lòng một ai, cho dù đó là những kẻ khó tính và kì quặc nhất. Tám năm nay, từ khi là một cậu sinh viên năm hai bị đuổi học, ta bám víu vào chung cư Cây Thị này. Dần dà nó trở thành linh hồn của ta, là mái nhà che nắng che mưa, là nơi tá túc của một tâm hồn bất đắc chí. Ta luôn tự hào mình là người trong sạch, ai trong chung cư này cũng yêu quý ta, gọi ta bằng cái tên thân mật “ Cậu bảo vệ”. Ta cười, ta mỉm cười với thế gian...

MẮT KHÓC

Không! Ngươi im đi! Ngươi nhảm rồi! Đến bao giờ ngươi mới thôi hoang tưởng về bản thân ngươi và thôi cái nụ cười đều giả luôn ẩn giấu trong đôi

môi đáng ghét đó ! Người không biết rằng ta căm ghét người thế nào ư ? Người không biết rằng mỗi khi soi gương và nhìn thấy nước da trắng nhều nhợt, cái cằm nhọn nhụi, khuôn mặt bóng nhẫy căng nứt của người là ta chỉ muốn đập nát tấm gương đó sao? Ta căm ghét ánh mắt luôn cụp xuống như chó cụp đuôi của người khi nhìn người khác, người quá hèn mạt, tự ti đến nỗi ngay cả việc ngẩng lên khi tiếp xúc cũng không dám. Vậy mà người dám bào chữa rằng đó là tính biết điều, không thóc mách ư? Người thật không biết xấu hổ, còn cái dáng đi chậm chạp, ù lì, lúc nào cũng chấp tay sau đít của người cũng làm ta muốn ói mửa. Nhìn người, ta tưởng tượng ra một thằng ăn trộm đang nguy trang để rình mò chứ không phải một gã bảo vệ nữa. Người không làm méch lòng một ai. Đúng! Điều này ta công nhận. Vì người đâu có dám mở mồm nói thẳng những suy nghĩ của mình với một ai đâu. Người có thấy căn nhà nhỏ xíu bên cạnh cây bàng trụi lá kia không? Đây đây! Căn nhà nghi ngút khói hương, vòng hoa trắng và âm ỉ tiếng kèn trống kia kia! Hừ, người giật mình ư? Thôi, người không phải suy đoán nữa, nơi đó chính là nơi đang diễn ra đám tang của ông cụ Chiu khôn khổ. Thế nào, cái tên này có gợi nhớ cho người chút kí ức nào không hả ông Cười? Để rồi xem ông còn tiếp tục cười được nữa hay không?

MẶT CƯỜI

Người...người...Sao người dám? Người vẫn luôn ghen tị và chua chát với sự thanh thản của ta. Tại sao người luôn giữ những căm hờn, oán trách và vợ những tội lỗi về mình để luôn hằn học làm khổ ta? Ta trong sạch bởi cả đời này ta chưa làm điều gì ác. Điều ác duy nhất của ta là đã trót sa đà vào chất bột trắng hồi còn non dại, bông bột. Ta đã nhận hậu quả đích đáng và vẫn luôn sám hối về nó. Người còn khơi lại những vết thương trong lòng ta để làm gì cơ chứ? Cụ Chiu...à ta nhớ ra rồi, ông cụ mua đồng nát nghèo rớt nhà ngay sát cạnh phòng bảo vệ khu chung cư Cây Thị chứ gì. Ông ta thì liên quan gì đến ta ? Ngày nào khi thấy ông ta đạp xe qua cửa sổ, ta cũng mỉm cười và gọi với theo: “Chúc ông một ngày tốt lành!”, những khi tổng vệ sinh chung cư, ta đều gom góp giấy báo, bìa cactong cũ biểu không cho ông ta. À phải rồi, người nhắc đến ta mới nhớ, ngày trước ông cụ quý ta lắm đấy, lát nữa, hết ca, ta phải tranh thủ mang vài bông cúc đến kính viếng hương hồn cụ. Khổ thân, chẳng hiểu sao lại trúng tai bay vạ gió thế này...Dàooo...

MẶT KHÓC

Câm đi, đồ khôn nạn! Người còn giờ thói đạo đức giả ấy với cả ta, kẻ chung một quả tim với người à? Ta những tưởng có thể gạn lọc lại chút lương tâm nước công của người nhưng ta đã nhầm. Người nhìn kia kia, chỗ vỉa hè kia vẫn vương lại vết máu mờ mờ dù đã bị chùi rửa và nhớ lại xem. Bao nhiêu ngày nay, cảnh tượng ấy vẫn ám ảnh, hành hạ ta, vậy mà người vẫn nhơn nhơn như không có chuyện gì. Hai đêm trước, chính mắt ta và người đã

trông thấy cảnh ông cụ đang thập thững đạp chiếc xe đạp rách , mắt ông cụ toét nhèm, hoen gỉ, cặp má hóp lại sát xương tím tái lại vì gió lạnh, đôi môi không ngừng run rẩy và cặp răng đánh vào nhau liên hồi. Khi ta và người vươ đầu ra khỏi khung cửa sổ phòng trực định cất lời chào thì đã thấy gì? Người nhớ không? Nhớ không hả tên lang sói kia? Một bọn du côn, mà có lẽ là lũ nghiện dói thuốc quây lầy ông ta, một tên gầy quắt xô ông ta ngã xuống xe. Ông cụ run rẩy va đầu xuống vỉa hè trợ lì, mái tóc lưa thưa dính bết vào mũi, vào mồm vì nước mắt. Chúng móc nắm tiền lẻ nhàu nát trong túi ngực chiếc áo bộ đội bạc phếch của ông cụ. Chẳng hiểu sao, có lẽ vì tiếc tiền, ông cụ gượng chút sức tàn vươ dậy, túm lấy tay thằng du côn, giằng lại. Và hồi ôi! Ông cụ khốn khổ, cả cuộc đời này ta không bao giờ quên giây phút nghiệt ngã ấy. Nhanh như cắt, thằng du côn hung hăng rút từ trong bụng ra con dao nhọn hoắt, đâm lầy đâm đẽ ông già tội nghiệp. Máu phun ra từng vòi, từng vòi, đỏ nhuôm cả mặt đường ! Ta đã toan mở cửa lao ra, nhưng tại sao hả đồ hèn kia? Tại sao người dùng hết sức bình sinh để giữ ta lại, để ta trơ mắt nhìn cảnh ông cụ giẫy giụa trong giá rét, trong khi lũ khốn nạn cười hô hô bỏ đi. Vậy mà người còn muốn đến đó nhìn vào di ảnh ông cụ sao ? Người là đồ vô lương tâm ! Đồ vô nhân tính! Người là đồ máu lạnh, đồ...đồ...giết người...!

MẶT CƯỜI

Này, ông anh, ăn nói cho cẩn thận. Nói có sách, mách có chứng nhé, lươn khươn là mắc tội vu khống, bị bắt bỏ tù như chơi đấy ! Đáng nhẽ ông anh phải cảm ơn tôi mới phải. Không có tôi ghì ông anh lại là giờ này người nằm trong quan tài không chỉ cụ Chịu mà còn có thêm ông anh nữa đấy. À không, hê hê, còn cả tôi nữa chứ. Sức anh có bằng mấy mà đòi làm anh hùng hiệp nghĩa, chúng mà xia cho mấy nhát thì chẳng giẫy đành đạch. Nhưng thôi, tôi là người độ lượng, tôi không chấp anh làm gì. Con người ta sống chết có số cả, anh dần vật làm cái gì cơ chứ. Ông cụ già cả, nghèo khổ đến thế thì chết đi hóa lại hay. “ Cụ Chịu ơi, sang kiếp sau cụ ráng làm vương tôn công tử cho sướng tấm thân, chứ làm đồng nát rong thế này cực khổ lắm cụ nhé !”. Nào, dẫn cái mặt ra, từ nãy đến giờ anh nghiêng răng trợn mắt làm tôi phát sợ rồi đây này. Mà thôi, tôi không lằng nhằng với anh nữa, em Cẩm đến gọi tôi về ăn cơm tối rồi. Anh có đi luôn không? À mà , anh đau xót thế thì nuốt thế quái nào được nhỉ. Thôi thì anh chui vào cái xó Tim mà suy ngẫm, mà ăn năn, tôi không dám làm phiền anh nữa...

TRONG GÓC TIM – MẶT KHÓC

Vậy là Mặt Cười đi rồi. Hấn đi với nàng. Với Cẩm của ta. Còn ta lại lặng lẽ chui vào xó tim đen ngòm. Càng ngày, ta càng bị hấn lấn át, hấn đẩy ta vào một cái góc, nhỏ đến nỗi chỉ vừa đặt đủ hai bàn chân. Còn hấn, hấn chiếm gần hết quả tim này. Càng ngày, quả tim càng đen hơn, tối hơn, cái thứ ánh

sáng hào quang mười năm về trước đang dần dần lụi hẳn. Ta còn nhớ cái ngày ta cầm giấy báo đỗ đại học Công nghiệp Hà Nội chạy như bay trên con đê thơm mát mùi lúa chín, mùi bùn non, mùi đồng rạ mẹ ủ cơm cháy. Mười tám năm mẹ chặt chiu từng hạt thóc nuôi ta lớn khôn. Ta mang cả những lấm lem khó nhọc lên nơi thủ đô phồn hoa đô hội. Thế rồi làn khói trắng mê mụ cuốn ta trượt dài theo những tội lỗi. Cuối cùng, ta bị đuổi học. Lẽ tất nhiên phải thế. Mẹ ta khóc ròng ôm gương mặt võ vàng của thằng nghiện là ta, trên tay mẹ còn sần sùi ngang dọc những vết nứt chưa kịp khép miệng. Ta đã thề rằng sẽ cai nghiện, và ta đã làm thế. Trong những ngày tháng khốn khó nhất ấy, ta đã gặp Cẩm của ta. Nàng đến với ta tự nhiên như những cánh bèo công anh lẽ dĩ nhiên bị gió cuốn về trời. Nàng đẹp và dịu dàng như một thiên thần. Ta yêu đến điên dại khuôn mặt xương trắng xanh ấy, đôi mắt phẳng lặng như mặt nước để ta soi mình vào. Nàng chưa một lần ghé thăm khi nhìn cảnh ta lên con nghiện, sùi bọt mép, vật vã như một kẻ điên. Nàng lặng lẽ ngồi xuống cạnh ta, im lặng, không nói gì, chỉ đưa đôi tay đầy gân vuốt nhẹ mái tóc bù xù của ta. Nàng cũng chưa một lần khóc mỗi khi ta nổi điên đánh đập nàng. Nàng là hiện thân của đất mẹ Gaia, lúc nào cũng luôn sẵn sàng ôm đứa con non dại vào lòng, chở che. Không hiểu sao lúc nào đón ta trở về sau những lần đi hoang là những mâm cơm ngon lành, nóng sốt, những bộ quần áo mới tinh, sạch sẽ và cả trăm thứ thuốc bổ Đông- Tây hầm bà lằng. Ta thản nhiên đón nhận sự săn sóc ấy mà chẳng chút áy náy hay thắc mắc. Là khi ấy đó, khi đó, tên Mặt Cười bắt đầu luôn lách và tìm ta, hẳn chỉ chiếm một góc nhỏ xíu và cam đoan sẽ không làm ảnh hưởng đến cuộc sống của ta. Ta lại thêm một lần dễ dãi với bản thân mình. Có Cẩm, có Mặt Cười, chẳng phải cuộc sống đỡ vô vị hơn sao?

...Nàng dạo này hay đi về muộn, khuôn mặt hốc hác, đôi mắt thâm quầng mệt mỏi. Có những đêm chợt tỉnh giấc, ta thấy nàng đang lén lút uống những viên thuốc bé xíu. Nàng giật mình chống chế rằng đó là thuốc an thần. Ta nhận thấy nét sợ hãi trong đôi mắt trong của nàng. Nó không còn phẳng nữa mà gợn lên từng đợt sóng ngầm. Nhưng ta mặc kệ. Tên Mặt Cười nói với ta rằng không nên bận tâm suy nghĩ những chuyện nhỏ nhặt “Đời là mấy, sống sao cho vui!”. Ta thấy cũng phải, hẳn xin ta nhượng bộ cho một nửa quả tim vì góc đó chật chội quá. Ta cũng ừ à cho qua. Tên Mặt Cười trung thành luôn làm ta vui, yêu đời. Ta cũng chẳng buồn bận tâm xem liệu có bao giờ con người lại có hai bộ mặt hay không?

Một đêm, ta đi nhậu say với lũ bạn rượu vô công rồi nghề, mấy gã đang khoác vai nhau nghêu ngao trên con đường bản thủ, đầy rác rưởi. Ánh đèn đường vàng vọt như đồng lõa cho tội lỗi nhân gian, từ xa, ta thấy một dáng hình quen thuộc. Cái dáng hao gầy, đôi bàn tay gân xanh ấy, đôi mắt trong và lặng ấy chỉ có thể là Cẩm. Mà nàng làm cái gì vào lúc khuya khoắt này cơ

chứ ? Nàng đứng rũ rượi, nửa thân dưới ép vào gốc cây một cách kì quặc. Gốc cây dường như rung lên từng nhịp, từng nhịp. Nàng của ta nhỏ bé hết rũ bên này lại vắt sang bên kia như cái xác không hồn, đôi tay thông xuống, nhẹ hẫng. Ta căng mắt ra nhìn. Cầm của ta! Nàng của ta! Thiên thần của ta! Đất mẹ của ta! Ép vào nàng là bóng một gã đàn ông với cái lưng khòm khòm. Những nhịp lắc, rung vẫn từng chập, từng chập. Ta há hốc mồm, chai rượi trên tay đã rơi xuống đất từ lúc nào. Hai cái bóng chập vào nhau cứ nhảy nhót, nhảy nhót trong mắt ta thành muôn ngàn cái bóng. Rất lâu sau, cái bóng khòm khòm rời khỏi nàng, ta nhìn thấy thấp thoáng những tờ tiền xanh đỏ nhét rất vội vào ngực Cầm. Nàng rũ xuống như tàu lá héo, mái tóc xõa ra che nửa gương mặt u tối. Một lần nữa, tên Mặt Cười lại giữ chân ta lại. Hắn cười khẩy: “ Thế ông anh nghĩ cơm ngon, rượu say, thuốc bỏ ở đâu ra. Thôi thì nàng vẫn luôn trọn vẹn với ông. Chữ trinh cũng có ba bảy đường ông anh ạ. Hê hê!” Lần đầu tiên ta muốn tát vào cái mặt đang nhăn nhở cười kia, ta muốn giết chết hắn. Nhưng tại sao? Tại sao? Ta chỉ còn đứng chệnh vênh ở một góc trái tim thế này. Hắn đẩy ta đến đây từ khi nào? Tên Mặt Cười ngạo nghễ nhìn ta, nửa thương hại: “ Vô ích thôi, ông anh !”. Rồi hắn nhơn nhơn nói với ta rằng cái chân bảo vệ ngày hôm nay của ta cũng là kết quả của một vụ đổi chác giữa Cầm và gã giám đốc chung cư Cây Thị này. Ta nhớ đến cái trán hói bóng nhẫy và khuôn mặt to phèn phẹt rõ chằng chịt của lão giám đốc, mỗi lần đi qua trước phòng bảo vệ của ta hắn lại cười nham nhở, phô ra hàm răng vàng khè bản thiêu. Trời ơi! Ta thua tên Mặt Cười thật rồi! Trả lại đây con tim của ta! Trả lại đây Cầm của ta ngày nào!

- Hôm nay em đẹp lắm !

Ta nghe Mặt Cười ngọt xớt nói với Cầm. Nàng bẽn lễn so đôi vai gầy lại, những ngón tay khẳng khiu vặn vào nhau .Ta chợt nhận ra Cầm của ta nhỏ bé biết bao. Ta nhìn thấy đôi mắt nàng dường như ướt, đôi môi dẫu một nụ cười. Phải rồi, đã bao lâu nay ta không thấy nụ cười của nàng... Từ lâu lắm rồi... Giá mà nàng luôn cười, giá mà nàng luôn được hạnh phúc. Thì đổi lại, dẫu có mãi mãi bị nhốt trong góc tim chật chội này suốt đời, ta cũng cam lòng...

TÔI

Đấy, hai bộ mặt của tôi cứ tranh đấu, cãi cọ quyết liệt như vậy đấy. Tôi tự hỏi tại sao cứ đến lúc cuộc xung đột đến hồi gay gắt nhất thì luôn có một bộ mặt lùi vào trong góc tối. Nhiều khi tôi muốn một trong hai tên bọn chúng giết quách nhau đi cho đỡ phức tạp, cho tim tôi thoát khỏi những cơn giằng xé, tra tấn. Nhưng dường như điều đó là không thể. Nếu im lặng lắng nghe thì tận đáy sâu tim tôi vang lên một giọng nói, không rõ là của ai:

- Không được, tôi phải để cho anh ta sống để thấy tôi sẽ chiến thắng !

Phải rồi, tôi thờ dài.

“ Sống là một cuộc chiến không bao giờ kết thúc”.

Hết.

Lá bùa Bỉ Ngạn hoa

“Tên em là Bỉ Ngạn, cái tên lạ, đúng không? Là do cha em đặt đấy. Đó là tên một loài hoa chốn hoàng tuyền. Cha em kể rằng hương hoa có ma lực, có thể gọi về kí ức lúc còn sống của người chết. Trên con đường Hoàng Tuyền nở rất nhiều loài hoa này, như một tấm thảm phủ đầy máu, đây cũng là loài hoa duy nhất mọc trên đường về cõi chết. Khi linh hồn đi qua, liền bước theo sự chỉ dẫn của loài hoa này mà hướng đến địa ngục của u linh. Lúc hoa Bỉ Ngạn nở thì không thấy lá, khi có lá thì không thấy hoa, cùng một cảnh nhưng không bao giờ gặp gỡ, đời đời lỡ dở”.

*

Nàng nằm trên tấm thảm thổ cẩm cũ kĩ, đôi mắt trong veo mở ra đầy khiêu khích, khóe môi trễ xuống tạo thành hình vòng cung kì dị. Nàng nhìn anh rồi bật cười khanh khách, giòn tan như có người cù léc.

Con bọ cánh cam đang đậu trên chậu nha đam giật mình chơi với rơi xuống bậu cửa sổ. Nó dang rộng đôi cánh mỏng dính, cố cất cái thân người tròn vo như viên bi, nhưng không được. Con cánh cam kêu ro ro mấy tiếng bất lực, nó xoay tít trong vô vọng, vòng xoáy thừa dần rồi cuối cùng dừng lại hẳn. Lạnh ngắt. Im lìm. Vòng tuần hoàn cuộc đời con bọ đã kết thúc.

Trong đêm tối, anh chợt sợ tiếng cười lạnh lớt ấy. Anh vặn chiếc đèn bàn cho sáng lên, gắt nhẹ:

- Bỉ Ngạn, đừng cười nữa!

Nàng im bật, lọn tóc xoắn tít xoắn xuống trán, đôi mắt nâu lóe lên tia man dại. Rất nhanh. Rồi lập tức trở về hiền hòa. Nàng từ từ nhòm dậy, uyển chuyển như một con mèo đến ngồi thọt lỏm trong lòng anh. ánh trắng len vào khe cửa sổ, hắt lên khuôn mặt nàng một thứ ánh xanh buồn thảm. Anh xúc nàng dậy như xúc một đứa trẻ, nàng lùa những ngón tay xương xương vào tóc anh, dứt

nhẹ từng sợi. Anh để mặc nàng với thú vui con nít ấy. Cuối cùng, anh quyết định phá tan cái bầu không khí nặng nề:

- Thật sự anh không hiểu em thấy điều gì thú vị khi anh phải đi chở chuyên hàng đó đúng vào ngày đính hôn?

Nàng che miệng cười khúc khích, đôi môi cong lên nghịch ngợm:

- Em không thể nhịn cười được khi nhớ lại khuôn mặt của mẹ em lúc anh thông báo phải hoãn lễ đính hôn. Anh biết là em không chịu được ý nghĩ hạnh phúc của mình bị người khác sắp đặt cơ mà!

Anh nhìn nàng, lòng như lửa đốt, còn nàng thì mỉm cười đắc ý. Anh thờ dài:

- Không phải sắp đặt, hai bà mẹ chỉ muốn chọn một ngày thật tốt để cả quãng đời sau này của chúng ta được yên ấm. Tại sao em không chịu hiểu điều đó?

Nàng cau mày, đôi tay ngừng lùa tóc anh, mà xoắn vào nhau, vắn vẹo. Anh hiểu đó là dấu hiệu cơn giận dữ của nàng đang đến .

- Em và anh sẽ đính hôn vào một ngày nào đó. Một ngày mà em thức dậy, vươn vai và cảm thấy đây chính là ngày mình sẽ trao cả cuộc đời vào tay anh. Không cần biết nó diễn ra như thế nào, chỉ cần đó là lúc em cần và em muốn. Không phải ngẫu nhiên mà cuộc sống ban cho anh và em một cơ hội nổi loạn như thế. Anh nên mừng mới phải, Khắc ạ!

Anh lắc đầu nhìn nàng, bất lực. Gương mặt nàng bắt đầu đỏ lên và cơ thể gồng cứng lại. Nàng đang nổi cáu với anh. Nàng bướng bỉnh và cố chấp. Nàng hồn nhiên và phóng khoáng. Nàng bất trị và hoang dại. Nàng kì quặc và thần bí. Nhưng anh vẫn yêu nàng. Anh luôn nghĩ về nàng như nghĩ về một cuốn sách cổ, viết đầy mật ngữ. Và chẳng bao giờ anh hiểu hết được nàng. Càng vô vọng khi anh muốn sở hữu nàng. Chủ nhật này anh và nàng sẽ làm lễ đính hôn. Anh háo hức biết mấy vì ý nghĩ trối được một phần tâm hồn lang thang của nàng vào đời anh. Anh cần một sự đảm bảo rằng cô gái tuyệt vời này sẽ thuộc về anh. Thế nhưng chuyến hàng đột xuất đã phá tan cái hy vọng ấy. Anh phải lái xe chở vật liệu đến vùng núi xa xôi chết tiệt Cao Bằng nào đó để cung cấp cho một công trình chết tiệt nào đó, anh không quan tâm. Điều làm

anh bực bội chính là ông chủ của anh, một ông già còm cõi và khắc nghiệt, một người chưa bao giờ đáp lại lời chào của anh khi tiếp xúc, dù chỉ là một cái gật nhẹ, lại yêu cầu đích danh anh phải làm tài xế chở chuyển hàng ấy. Trong tay ông ta có rất nhiều lái xe có thâm niên và kinh nghiệm chắc chắn hơn hẳn anh, nhưng ông ta không chọn. Thậm chí anh đã trình bày rằng đó là ngày hạnh phúc của anh bằng đủ giọng van vỉ lẫn thiết tha đều không lay chuyển được ý định của ông sếp. “Cậu đi chuyển hàng này hoặc nghỉ việc!”. Anh tuyệt vọng. Hai bà mẹ cuống cuống đi lễ thầy đê “giải hạn” cho cuộc hôn nhân bị trì hoãn vào phút cuối. Nàng khác. Nàng thân nhiên và thích thú nhìn mọi người trong nhà quay cuồng tìm phương án “chữa cháy”.

- Em hứa chúng ta sẽ đính hôn, và cả kết hôn nữa, được chứ? Chỉ cần anh giữ lá bùa Bỉ Ngạn hoa em tặng anh. Thì em và anh sẽ không thể tách rời, nhớ không? Vả lại, trước khi cưới em muốn làm xong một việc...

- Anh chỉ lo sợ thôi, anh bắt đầu cảm thấy mọi việc không suôn sẻ.

- Yên tâm và ngủ đi. Ngày mai anh cần tỉnh táo cho chuyến đi dài. Em nghe nói đường đến Cao Bằng rất hiểm trở, quanh co, anh phải cẩn thận hết sức. Em sẽ về.

- ở lại với anh được không? Đã quá 11 giờ đêm rồi.

- Không được, anh biết mà.

Nàng dứt khoát đứng dậy, gỡ tay anh ra. Nàng hôn lên lá bùa bằng ngà voi trên cổ anh. Anh luôn là người nhìn theo nàng. Anh nhìn hút mãi theo cánh tay gầy guộc khép cánh cổng sắt cũ kỹ nhà anh, tiếng gót giày lóc cóc trên vỉa hè của nàng đang xa dần. Tất cả đều như hư ảo. Anh cảm giác như cuộc đời đang lừa anh. Nàng quá tuyệt vời so với anh. Anh chỉ là một thằng lái xe chuyển quèn, vẫn phải đi bộ đến chỗ làm hàng ngày, tự cắt tóc khi nó quá dài và rậm rạp. Mẹ anh bán hàng khô ở chợ, đã ly hôn với bố anh và sống “non nhân ngãi” với một gã đàn ông khác. Bỉ Ngạn là điều duy nhất đẹp đẽ trong đời mà anh không thể để mất. Anh nhắm mắt, bàn tay bất giác sờ lên cổ. Nơi đó có miếng bùa bằng ngà voi Bỉ Ngạn tặng anh. Lòng anh chợt âm lại. Anh đứng dậy, khép cửa sổ, nơi góc phòng dường như vẫn còn chút gió thu mình

lén lút ẩn náu. Anh nhớ lại cái hôm nàng đeo vào cổ anh chiếc bùa này, dường như chỉ mới hôm qua thôi...

*

Lời kể của Bỉ Ngạn hôm ấy nghe như tiếng vọng từ nơi nào xa lắm. Tiếng nàng thủ thủ ngập chìm trong âm u rừng thẳm. Giọng kể ảm ắp gió lạnh buồn.

“...Mẹ em kể lại rằng cha em từng là một tay thợ săn rất cừ khôi, là thủ lĩnh của toán thợ săn trong làng. Những người thợ săn đi theo cha em trước đây thường kháo với nhau rằng khẩu súng của cha em có ma lực. Hễ con mồi nào đã vào tầm ngắm của cha thì đâu có phát hiện họng súng ngay trước mũi nhưng như bị thôi miên, đứng yên một chỗ phó mặc cho viên đạn xuyên qua đầu. Hồi ấy em còn rất nhỏ thôi, có lẽ là năm, sáu tuổi gì đó. Ký ức của em về cha là những buổi chiều muộn, người hiên ngang như một vị anh hùng, vác những con vật đẫm máu trên vai trở về nhà. Em còn nhớ y nguyên những đôi mắt hải hùng và đờ dại của lũ nai hay lợn rừng đã chết mà cha vớt phịch ngoài sân. Những lúc ấy, mẹ chạy ra, xúm xít quanh lũ thú rừng, còn cha thì bình thản kéo vạt áo lau họng súng, mặc cho máu me hay thuốc súng lem nhem loang trên tấm áo cha mặc. Dường như đối với cha em, nó chẳng khác nào những tấm huân chương. Nhưng cho dù tài giỏi đến đâu thì vẫn có một con mồi mà cha chưa hạ sát được. Một con mồi mà không bị khẩu súng của cha em thôi miên. Đó là con voi chỉ có độc một chiếc ngà. Nó không đi theo bầy như lũ voi khác mà luôn đi một mình, thoát ẩn thoát hiện. Dân làng em chưa ai nhìn ngắm kỹ được nó, họ chỉ kể lại rằng chiếc ngà duy nhất của nó đẹp lắm, bóng loáng và cong vút như mảnh trăng đầu hạ. Con voi độc ngà ấy tinh ranh như một con rắn. Tưởng như nó có linh cảm với những gã thợ săn đang săn lùng nó vậy. Cha em chỉ một lần duy nhất nhìn thấy con voi nhưng ngày đó đã trở thành định mệnh. Bắt đầu từ hôm đó, cha em quên ăn quên ngủ say mê đuổi theo dấu nó trên khắp các nẻo rừng, có lần ông bỏ nhà vào rừng hàng mấy tháng trời. Và khi cha trở về thì đôi mắt ông đã đỏ ngầu, râu tóc bù xù, còn tấm áo thì chằng chịt những vết máu chồng lên nhau, nhưng không có máu của con voi đó. Cha em cứ như thế tám năm liền, ông quên hết mọi việc, quên cả vợ con, rừng thẳm mới là nhà của cha, và con voi độc ngà ấy là đối thủ tiền kiếp của cha. Những ngày tháng trưởng thành của em không hề có

hình bóng của người cha, em cứ thui thủi quần lầy váy mẹ trên những cánh đồng nứt nẻ, khô hạn. Sự tồn tại của cha đối với em chỉ duy nhất là mùi máu khô lưu cữu và thuốc súng khét lẹt mỗi khi ông thoáng ghé qua nhà”.

Anh nhìn Bỉ Ngạn, người con gái anh yêu với đôi mắt nâu trong veo này lại có một thuở ấu thơ thiệt thòi đến vậy ? Anh ôm xiết lấy nàng như muốn lấp đầy những nỗi đau trong tim nàng. Thế nhưng Bỉ Ngạn đẩy anh ra, nhìn anh bằng đôi mắt giễu cợt:

“Anh tưởng rằng em buồn vì thiếu cha ư? Không, anh nhầm rồi. Ngược lại, em không hề buồn, dù chỉ một chút. Em thừa nhận rằng em có nhớ cha, nhưng đối với em, niềm tự hào đã thay thế cho sự thiếu vắng đó. Anh không hình dung được sự thán phục khi bạn bè em đến nhà chơi đâu, khắp nhà đầy rẫy những móng vuốt, sừng gạc và cả những chiếc đầu thú khô treo trên tường. Tất cả đều là chứng tích cho những chiến công của cha em. Cha là vị anh hùng trong tim em. Không có loài vật nào có thể thoát khỏi đôi tay cứng cáp, cặp mắt tinh nhanh, bước chân nhẹ như loài thỏ của ông. Kể cả con voi độc ngà ấy. Cuối cùng, cuộc chiến kéo dài tám năm của cha em và con voi đó cũng đã đến hồi kết. Vào một ngày đông giá lạnh, cha em đã tìm thấy vết chân của con voi hướng ra phía bờ suối. Có lẽ sau bao nhiêu ngày trốn chạy, con voi đã kiệt sức, nó không thể chịu được cơn khát giày vò. Cha em đã lần theo những vết chân, và anh tin được không? Cha đã thấy nó! Lần đầu tiên cha được nhìn ngắm nó kỹ đến thế. Con voi thật đẹp, chiếc ngà duy nhất ấy đắm nước và hơi sương, nó lấp lánh và kì ảo như sừng của loài kì lân trong truyền thuyết. Cha em cứ đứng sững nhìn con voi đang khéo léo dùng chiếc vòi mềm dẻo hút từng dòng nước tưới lên khắp thân thể nó. Cha em dợm bước lại gần, không một tiếng động. Không hiểu sao, con voi giật mình cảnh giác. Anh tin có loài voi biết đánh hơi không? Có lẽ mùi thuốc súng lẫn mùi máu tanh dính trên quần áo của cha em quá đậm đặc đánh thức giác quan của con voi ranh ma ấy. Con voi nhìn chòng chọc về phía cha em ần nấp, nó rống lên từng hồi, nhưng vẫn không bước đi. Dường như năng lực thôi miên của cha em đến hôm nay lại phát huy tác dụng, con voi vẫn đứng đó, dường như không nhận ra cha em. Đến một khoảng cách nhất định, cha em đứng yên, bóp cò, nổ súng máy phát liền. Con voi trúng đạn, nó rống lên thảm thiết và bỏ chạy. Cha em đuổi theo và nổ súng như điên dại. Khắp cánh rừng vang động bởi tiếng súng

của ông. Bầy chim nháo nhác kêu rít lên. Gió mang hơi thuốc súng khét lẹt. Cuối cùng, con voi ngã xuống. Phút cuối, nó quay lại nhìn tên thợ săn - là cha em với ánh mắt rợn người. Và anh tin được không? Ngay cả em khi nghe kể cũng không tin, cha em đã nghe tiếng cười của con voi độc ngà ấy. Không phải tiếng rống! Mà là tiếng cười, cười thật sự, cười khành khách như đứa trẻ con. Cha em bịt chặt tai lại, cây súng đã rơi xuống đất từ lúc nào. Rất lâu sau, ông run rẩy tiến lại gần, dùng chiếc dao giắt bên thắt lưng tách chiếc ngà duy nhất ấy ra khỏi con voi và chạy như bị ma đuổi khỏi cánh rừng chết chóc.

Ông cứ bước như một kẻ mộng du trong cái rét miền sơn cước, hai tay ôm chiếc ngà voi quấn trong tấm áo. Về đến nhà, ông đổ phịch xuống giường, cạy miệng cũng không nói nửa lời.

Những ngày sau, cha luôn bị ác mộng, kể cả những giấc ngủ ngắn ban ngày. Ông luôn mơ thấy con voi một ngà cười khành khách như chế nhạo ông, như nguyên rủa ông. Mỗi lần như vậy, ông lại không dám chợp mắt tiếp. Chính vì vậy, sức khỏe cha em suy kiệt rất nhanh. Không hiểu lí do tại sao cha em không bán chiếc ngà voi quý giá đó, mặc dù có rất nhiều tên buôn lậu đến ga gắm mua với giá rất cao, cả nhà em chưa nghe thấy số tiền đó bao giờ. Cha em để chiếc ngà quý ấy vào cái hộp gỗ đàn hương, khóa chặt lại, giấu biệt đi, chỉ mẹ em mới biết chỗ cất giấu.

Cha em vẫn đi săn, nhưng không biên biệt như trước, và thú rừng mang về cũng không nhiều như trước nữa. Rất nhiều hôm ông trở về tay không. Những lúc ấy cha em thường ngồi thần thờ, không ai hiểu ông nghĩ gì.

Rồi một hôm, cha em không trở về nữa.

Người ta phát hiện ra xác của cha ở phía bìa rừng. Ông úp mặt trong vũng máu, trên đồng lá khô. Không hiểu cha đã bị kẻ nào bắn một viên đạn xuyên thủng trán. Em cứ luôn tự hỏi tại sao viên đạn bé xíu mà có thể tạo ra một lỗ trống hoác to như cái miệng chén phía sau đầu cha em như vậy? Mọi người suy đoán có thể trong chuyến săn đêm, ông đã vô tình hứng một cú đạn lạc của ai đó vì nhầm là thú rừng. Nhưng nhiều người lại rĩ tai nhau rằng vì bố em cứ khăng khăng giữ chiếc ngà quý, không chịu bán đi nên cái giá phải trả là cái chết thảm khốc.

Ngay sau đám tang của cha, để tránh phiền phức, mẹ em vội gọi người tới bán chiếc ngà voi oan nghiệt. Và hai mẹ con em chuyển khỏi nơi rừng núi hoang vu ấy tới thành phố này. Nhưng trước khi bán chiếc ngà, mẹ em đã giữ lại một lát cắt và đeo nó thành một bông hoa Bỉ Ngạn, loài hoa mà em mang tên. Rồi bà xỏ dây đeo lên cổ em như một kỷ vật của người cha tài giỏi. Đối với mẹ em, đó chỉ đơn giản như một thứ trang sức, nhưng đối với em nó chính là một lá bùa hộ mệnh. Không hiểu có phải tại vì nó quý giá hay không mà mỗi khi đi ngủ, em cảm giác cổ mình, nơi tiếp xúc với mặt ngà bất chợt nóng ran lên, và dường như có nhịp đập giống hệt một quả tim vậy...”

Anh lặng đi khi nghe Bỉ Ngạn kể chuyện. Anh cầm mảnh bùa ngà voi của nàng lên, khẽ nhàng vuốt ve, mảnh bùa mịn và mượt, sinh động như một vật thể sống. Thế nhưng dù nhìn kỹ thế nào anh vẫn không nhìn ra hình ảnh bông hoa Bỉ Ngạn, mà theo lời nàng là gần giống loài hoa cúc. Nhận ra vẻ băn khoăn của anh, Bỉ Ngạn mỉm cười. Nàng rút từ trong túi áo ra một sợi dây bạc và quàng lên cổ anh. Anh giật mình khi làn da tiếp xúc với một thứ gì lạnh buốt. Anh chợt nhận ra mình đang đeo mảnh bùa giống trên cổ nàng. Bỉ Ngạn trầm thì:

“Đây là một chiếc lá trên cành bông hoa Bỉ Ngạn của em, ngay từ khi gặp anh em đã nhờ người ta tách nó ra, đục lỗ thành một mảnh nữa. Giờ em tặng lại nó cho anh, Khắc ạ. Em hy vọng có thể san sẻ cho anh sự bảo hộ mà em đã có. Trong này có cả dòng máu của cha em đang chảy và nhịp tim của cha em đang đập. Xin anh hãy giữ gìn, hãy nhớ rằng không giống với truyền thuyết, hoa và lá của bông Bỉ Ngạn của chúng ta sẽ gặp được nhau, mãi mãi quấn quýt bên nhau. Giống như anh và em...”

Anh xúc động không để nàng nói tiếp, vội vã bịt miệng nàng lại bằng một nụ hôn. Nụ hôn mang vị mặn của nước mắt. Anh thầm hứa sẽ giữ mãi người con gái này bên cạnh, không cho phép nàng rời khỏi anh.

*

Tiếng chuông gió treo trên kính trước xe gặp đường xóc va vào nhau kêu leng keng. Mẹ anh gàn: “Tiếng chuông gió gọi hồn ma về”, nhưng anh gạt đi. Đơn giản đây là món quà Bỉ Ngạn tặng anh để khi anh buồn ngủ, tiếng chuông sẽ

làm anh không ngủ gật. Anh mỉm cười nhớ thói quen dứt tóc anh của nàng, cả cái cách cuồng nhiệt như một cô nàng Digan trên người anh khi ân ái. Nốt chuyển này thôi, và anh sẽ trở về, đợi một ngày đẹp trời nào đó, nàng ngủ dậy và chợt thấy cần anh, giống như cách nói của nàng, anh và nàng sẽ thuộc về nhau hoàn toàn. Anh thoáng hoang mang khi nhớ tới lời nàng nói tối qua: “Vả lại, trước khi cưới em muốn làm xong một việc...”. Anh cảm thấy bồn chồn và tò mò phát điên về ý định làm gì đó mà không có anh của Bỉ Ngạn. Anh tự trấn an bản thân: “Mình phải tin nàng!”

Con đường bắt đầu trở nên khó khăn khi xe anh đi từ Bắc Kạn, liên tiếp đó là một loạt các cua cắt nguy hiểm khiến anh mấy phen thót tim. Xe anh bắt đầu tới Đèo Gió, còn chưa tới 30km nữa là tới Cao Bằng. Anh hiểu tại sao nó lại có tên là Đèo Gió, đơn giản vì trên đỉnh đèo này, gió không ngừng gào rú cả ngày lẫn đêm, khiến cho chiếc chuông gió trên xe anh va vào nhau leng keng không ngừng. Trời cũng đã sầm sập tối. Mười giờ đồng hồ liên tiếp trên xe khiến anh mỏi mệt. Hai bên đường núi với bạt ngàn cỏ lau nhảy nhót trong những cơn gió dữ tợn, không một bóng người đi lại. Đường thẳng bắt đầu dễ đi, anh tự cho phép mình thả lỏng cơ thể, nhắm mắt chừng vài phút để đôi mắt đỡ nhức nhối.

Ki...ít...!

Anh vội vàng phanh gấp khi mở mắt ra thoáng thấy một cái bóng phía đầu xe. Xe rẽ đi một đoạn ngắn và trong chốc lát anh nhận ra tình hình xấu. Kinh nghiệm lái xe lâu năm đã cho biết anh đã cán phải vật gì đó. Tim anh đập thình thịch. Mồ hôi lạnh toát đầm đìa chảy xuống trán anh. Máu trong người anh như đông cứng lại.

Anh cần phải xuống xe để kiểm tra xem mình đã cán phải vật gì. Là con vật hay là...người.

Anh run run, nắm chặt hai bàn tay nhảy xuống, vòng ra phía trước xe. Anh rú lên. Trời ơi! Kẹt trong bánh trước của xe anh là nửa thân dưới của một người phụ nữ, máu chảy thành vệt dài, loang thành dòng đỏ rực trên mặt đường xanh xám. Người phụ nữ trong tư thế nằm sấp, mái tóc đen nhánh phủ kín gương mặt, đôi tay người đó động đậy như cầu cứu anh. Anh hoảng hốt nhảy lùi lại

phía sau. Chân anh đã dẫm phải máu, để lại dấu giày đỏ chót. Rồi rất nhanh. Anh leo lên xe, đóng sầm cửa lại. Đầu óc anh choáng váng. Trong đầu anh vang lên lời rí tai của cánh lái xe chuyên: “Thà đâm chết người, có bị phát giác cũng chỉ phải đền tiền, còn cứu người thì phải chịu trách nhiệm nuôi dưỡng suốt đời...”. Anh nghĩ đến người mẹ nghèo khổ của anh, nghĩ đến Bỉ Ngạn và viễn cảnh đầy hạnh phúc của anh phía trước. Đôi tay run bần bật, anh gạt cần khởi động xe. Anh nghiêng răng, nổ máy tiến đi và hoảng hốt nhận ra những bánh xe phía sau liên tiếp cán lên người phụ nữ ấy. Trong cơn lo sợ, anh đã không kéo người ta ra khỏi bánh xe. Anh tiếp tục lao đi, nói như mê sảng: “Bị cán qua người thì dù sao cô ta cũng sẽ chết! Dù sao cô ta cũng chết thôi...chết...!”.

Tiếng chuông gió kêu leng keng liên hồi làm anh thêm hoảng loạn. Anh lao đi như một kẻ điên. Rầm! Xe anh đâm phải một vách đá nhô ra. Kính trước vỡ tung tóe, anh đập mặt về phía trước. Bất tỉnh.

Tiếng cú rúc liên hồi làm anh tỉnh lại. Có lẽ đã khuya lắm. Xe anh nằm lơ lửng trên đường. Anh sờ lên đầu, máu trên trán rỉ ra làm anh đau nhói. Anh gắng gượng ngồi dậy, gỡ mảnh kính vụn ra khỏi cơ thể. Anh lạnh người khi nhận ra một mảnh kính sắc nhọn như một con dao mắc phía trước cổ anh, nơi có mảnh bùa của Bỉ Ngạn tặng. Mũi nhọn của mảnh kính vừa vặn đâm xuyên qua cuống của chiếc lá, tạo thành một lỗ tròn giống hệt như đồng tử của con mắt. Chiếc bùa đã cứu mạng anh! Anh vội trấn tĩnh, thử nổ máy, xe anh không hỏng nhiều, vẫn nổ máy được. Không nghĩ được gì, anh quay ngược xe lại về nhà. Công việc không quan trọng, ông chủ cũng không đáng sợ nữa. Anh vừa giết chết một con người. Anh phải nhanh chóng thoát khỏi vùng núi chết tiệt này. “Khốn nạn!” Anh hét to. Tiếng hét của anh từ vách núi vọng lại trở thành một thứ âm thanh ma quái. Máu. Người chết. Cỏ lau xào xạc. Cú rúc. Anh không biết mình đã lái xe về nhà như thế nào.

Ba ngày sau.

Anh trở về nhà. Không thiết ăn uống, tắt điện thoại và khóa cửa kín mít. Không ai biết anh đã về. Anh run cầm cập nằm trong giường, vùi đầu vào tấm chăn dày cộp. Trong giấc ngủ chập chờn của anh, hình ảnh người chết hiện lên không hình thù, bóng ma với mái tóc dài, không mặt mũi đòi anh trả

mạng. Anh tưởng tượng ra đôi bàn tay xương xẩu với những ngón tay đập nát bám riết lấy anh không chịu buông...Và máu...Trời ơi...Máu...Máu chảy từ bụng người phụ nữ nhuộm đỏ đôi bàn chân anh, len lỏi như những con rắn ma quái chỉ chực anh ngủ là leo lên quần cổ. Anh thét lên không biết bao nhiêu lần, nước mắt ràn rụa. Tỉnh giấc rồi mê man. Cứ như thế liền mấy hôm.

Anh chợt nhớ tới Bỉ Ngạn. Ôn trời! Chỉ có nàng mới giúp được anh vào lúc này. Nàng sẽ cứu thoát anh giống như lá bùa của nàng đã cứu anh thoát chết. Anh lập cập mở máy điện thoại, ấn số của Bỉ Ngạn, mong chờ nghe thấy giọng cười giòn giã của nàng. Những tiếng tút dài làm anh cuống quýt. “Anh xin em, Bỉ Ngạn, hãy nghe máy đi!”

- A lô...

- “Bỉ Ngạn! Bỉ Ngạn!”. Anh mừng rỡ reo lên.

- Khắc! Có phải Khắc không cháu?

Là mẹ của Bỉ Ngạn. Anh thầm trách móc Bỉ Ngạn lại nhõng nhẽo nhờ mẹ nói với anh là nàng không ở nhà giống như mọi lần nàng giận đối anh. Chắc chắn rồi, mấy ngày nay anh không liên lạc với nàng. Anh bối rối không biết phải nói gì thì mẹ Bỉ Ngạn đã rú lên từng tràng trong máy:

- Trời ơi! Khắc ơi... Thảm lắm Khắc ơi, Bỉ Ngạn chết rồi...hu...hu...cháu ở đâu? Tại sao không gọi được cho cháu...?

Anh không tin vào tai mình, mắt anh trợn lên kinh hãi, là anh nghe nhầm? Là anh gọi nhầm máy? à không, hay đây là một trò đùa của Bỉ Ngạn? Nhưng đùa như thế này thì ác quá. Anh vẫn không thốt được tiếng nào. Đầu dây bên kia vẫn tiếng khóc thảm thiết và những lời nói tức tưởi không đầu không cuối:

- Khắc ơi, Bỉ Ngạn chết khổ lắm cháu ơi... Ngạn ơi, con ơi... sao tự nhiên đến ngày cưới con lại về Cao Bằng thăm nhà cũ làm gì... trời đất ơi, Ngạn ơi, nó nói là trước khi kết hôn phải thăm mộ bố nó một mình lần cuối đây con ơi... Ông ơi là ông, con nó thăm ông mà sao ông lại nỡ bắt nó đi mất... Tôi còn sống với ai nữa đây ông ơi, Ngạn ơi...!

Anh lạnh người khi nghe hai chữ “Cao Bằng”. Anh run rẩy hỏi trong cơn kinh khiếp tột độ:

- Cao Bằng? Bì Ngạn chết ở Cao Bằng hả bác? Có Đúng Bì Ngạn chết ở Cao Bằng không?

- Con bé bị một thằng khốn nạn lái xe container cán phải, cán đi cán lại mấy lần rồi bỏ chạy mất. Khắc ơi! Thảm lắm con ơi...!

Chiếc điện thoại rơi xuống đất vỡ tan tành. Chưa bao giờ Bì Ngạn nói với anh rằng nhà cũ của nàng ở đâu.

*

“Lá bùa Bì Ngạn hoa này thiêng lắm anh ạ, lá bùa này sẽ dẫn đường cho ta biết mà tìm thấy nhau, dù đã chết rồi thì em vẫn có thể tìm thấy anh. Thế thì chúng ta sẽ mãi mãi được bên nhau, anh nhỉ?”

Cánh cửa sổ bằng gỗ thô sơ đột nhiên bị một cơn gió rất lạnh từ đâu ủa tới, dường như có bàn tay nào đó giạt lắc một cách điên cuồng và giận dữ. Anh nghe trong gió như có muôn vàn tiếng khóc oan khuất. Lá bùa trên cổ anh bất chợt lạnh ngắt, giá buốt hết một viên băng...

Anh nhìn chăm chăm cánh cửa.

Bóng tối đang sầm sập kéo đến ngoài kia.